

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Kroupa Group a.s.**, se sídlem Nový Bydžov, ČSA 100, zastoupeného Mgr. Petrem Plockem, advokátem, se sídlem Praha 1, Klimentská 1515/22, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor daní a poplatků**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2010, č. j. S-MHMP 511074/2010/DPC-1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Af 46/2010 - 64,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Af 46/2010 - 64, zamítl žalobu, kterou žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2010, č. j. S-MHMP 511074/2010/DPC-1. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 ze dne 22. 4. 2010, č. j. MCP2/023692/2010/OE-OSMP, jímž byla stěžovateli uložena pokuta v celkové výši 280 000 Kč podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“).

[2] Konkrétně se měl stěžovatel dopustit správního deliktu tím, že porušil povinnost provozovat výherní hrací přístroje (dále jen „VHP“) v souladu s podmínkami určenými v rozhodnutí o povolení jejich provozování a nedodržel povinnosti stanovené zákonem o loteriích. Při kontrole provedené dne 15. 9. 2009 na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích pracovníky Úřadu městské části Praha 2 v provozovně Sport Bar-Herna TIME bylo zjištěno, že v rozporu s ustanovením § 17 odst. 10 zákona o loteriích byla v provozovně přítomna osoba odpovědná za dodržování zákazu hry osobám mladším 18 let, která však nebyla totožná s osobou odpovědnou dle rozhodnutí o povolení provozování VHP. Dále bylo zjištěno, že se v provozovně nacházejí a provozují tři VHP, které nebyly řádně povoleny pravomocným rozhodnutím, a že devět VHP rozhodnutím povolených nebylo označeno platnými známkami, jak to ukládá ustanovení § 17 odst. 6 zákona o loteriích. Proti zjištěním obsaženým v protokolu o provedení kontroly podal stěžovatel ve lhůtě námitky, jimiž rozporoval zákonnost předmětného protokolu a postup při provádění kontroly. Správní orgán se vypořádal s námitkami v řízení o udělení pokuty, v němž stěžovatel neuspěl. Následně se stěžovatel odvolal k městskému soudu, který po posouzení žalobních bodů dospěl v odůvodnění svého rozsudku k závěru, že ačkoli došlo k drobným pochybením ze strany správního orgánu při provádění kontroly, tyto neměly vliv na zákonnost navazujícího rozhodnutí. Námitky stěžovatele tedy posoudil jako nedůvodné s tím, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu se zákonem.

II. Kasační stížnost

[3] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, v níž namítal, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, kterou spatřoval v tom, že se městský soud v odůvodnění svého rozsudku nevypořádal s námitkou stěžovatele, že protokol o kontrole je nezákonný, jelikož neobsahuje označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá, jak to předepisuje § 15 odst. 2 zákona o státní kontrole. Městský soud, aniž uvedl, z čeho vycházel, dovodil, že kontrolní pracovníci svá tvrzení založili výlučně na rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 2 č. 104/2009 ze dne 2. 6. 2009 o povolení provozování výherních hracích přístrojů (dále jen „rozhodnutí o povolení provozování VHP“).

[5] Dále stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení povinností kontrolních pracovníků dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Stěžovatel se domnívá, že povinnost oznámit zahájení kontroly kontrolované osobě byla porušena, když kontrolní pracovníci zahájení kontroly oznámili pouze paní D. Č., která byla přítomna v době kontroly v provozovně, avšak není v žádném právním vztahu se stěžovatelem, a nikoli stěžovateli jako kontrolované osobě. Správní orgán pochybil, když neprojevil žádnou snahu kontaktovat přímo kontrolovanou osobu. Městský soud také nesprávně posoudil porušení povinností kontrolních pracovníků, kteří při zahájení kontroly nepředložili pověření k provedení kontroly, ale pouze své služební průkazy, když jej klasifikoval jako opomenutí, které nemělo vliv na řádnost zahájení kontroly. Stěžovatel v této souvislosti namítá rovněž nepřezkoumatelnost

rozhodnutí, jelikož městský soud neuvedl, o jaké důkazy opírá své tvrzení, že pověření k provedení kontroly bylo vydáno před zahájením kontroly.

[6] Dle stěžovatele bylo nesprávně právně posouzeno porušení ustanovení § 16 zákona o státní kontrole, které ukládá kontrolním pracovníkům povinnost seznámit kontrolovanou osobu s obsahem protokolu, předat jí jeho stejnopis a nechat stvrdit toto předání kontrolovanou osobu podpisem. Skutečnost, že kontrolní pracovníci neseznámili s protokolem kontrolovanou osobu, ale pouze paní D. Č. a jí předložili protokol k podpisu, městský soud nesprávně posoudil jako vadu, které nemá za následek nezákonnost rozhodnutí.

[7] Dále stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně posoudil také povinnost dle § 17 odst. 9 a 10 zákona o loteriích, stanovující povinnost zajistit po celou dobu provozu dohled osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, když dovodil, že tato osoba musí být po celou dobu provozu totožná s osobou takto označenou v žádosti o povolení k provozování VHP, respektive v rozhodnutí o povolení provozování VHP.

[8] Stěžovatel rozporoval závěr městského soudu o nedůvodnosti stěžovatelovy námítky, v níž tvrdil, že se v herně nacházelo dvanáct řádně povolených VHP, které byly opatřeny platnou známkou. Toto tvrzení stěžovatel nemohl prokázat, jelikož mu nebylo umožněno účastnit se kontroly. Soud se přitom nevypořádal s námitkou stěžovatele, že tyto skutečnosti jsou prokázány rozhodnutím o povolení provozování VHP a že je nelogické, aby stěžovatel platné známky nevylepil a umisťoval v herně nepovolené VHP místo řádně povolených.

[9] Nakonec stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nevypořádání námítky stěžovatele, v níž tvrdil, že městský soud, ačkoli uznal, že správní orgán porušil zákon, vědomě tento závěr zlehčuje a dává stěžovateli najevo nerovné postavení jeho jako kontrolované osoby a správního orgánu provádějícího kontrolu.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její důvodnost. Má za to, že v průběhu správního a soudního řízení bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil správního deliktu, za nějž mu byla oprávněně uložena pokuta.

[11] V souvislosti s námitkou stěžovatele, ve které uvádí, že protokol pořízený při kontrole je nezákonný, jelikož neobsahuje všechny náležitosti, žalovaný odkazuje na své vyjádření v napadeném rozsudku a ztotožňuje se s argumentací městského soudu, dle něhož neoznačení materiálů a dokladů v protokolu nemělo vliv na jeho zákonnost.

[12] Rovněž ve vztahu k namítané nezákonnosti spočívající v tom, že protokol nebyl podepsán oprávněným zástupcem kontrolované osoby a že se kontrolní pracovníci prokázali pouze služebními průkazy, a nikoli pověřením k provedení kontroly, žalovaný uvádí, že se tato pochybení nijak neprojevila na právech stěžovatele a nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[13] Žalovaný také považuje za nedůvodnou námitku stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění tvrzení soudu, že pověření ke kontrole bylo kontrolním pracovníkům vydáno před zahájením kontroly, jelikož stěžovatel v řízení nepředložil žádný důkaz, který by tvrzení soudu vyvrátil.

[14] K namítanému porušení povinnosti oznámení zahájení kontroly kontrolované osobě odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002 - 52, a rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004 - 51, v nichž je judikováno, že z žádného ustanovení zákona o státní kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. A výtka, že kontrolní pracovníci neprojevili snahu informovat kontrolovanou osobu je nedůvodná, jelikož toto úsilí vynaložili skrze jedinou přítomnou osobu paní D. Č., která telefonicky kontaktovala provozní herny, paní H. Č.

[15] K výtce stěžovatele, že mu nebyla dána možnost podepsat protokol o kontrole neprodleně po jejím skončení, žalobce uvádí, že protokol stvrdila svým podpisem jediná přítomná osoba paní D. Č., které byl také předán stejnopis protokolu. Z následujícího počínání stěžovatele, který dva dny po vyhotovení protokolu podal proti němu námitky a uplatnil tak svá práva, vyplývá, že byl s jeho obsahem seznámen.

[16] Námitky stěžovatele, rozporující skutkový stav zjištěný v průběhu kontroly, žalovaný považuje za liché, jelikož nemají oporu v kontrolním protokolu ani nebyly podpořeny žádnými důkazy.

[17] Podle žalovaného nejsou důvodné námitky stěžovatele týkající se nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu a rozsudku soudu, která měla být způsobena procesními pochybeními kontrolních pracovníků při provádění kontroly. V této souvislosti žalovaný uvádí znění ustanovení § 96 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že: „K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží“ a odkazuje přitom na rozsudek zdejšího soudu č. j. 6 A 76/2001 - 96 ze dne 22. 7. 2005, v němž je judikováno, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To znamená, že musí existovat alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv na přezkoumávané rozhodnutí, Žalovaný proto dovozuje, že nedodržení některých nepodstatných ustanovení právních předpisů v průběhu správního řízení, jež nemělo vliv na řádně zjištění skutečností a nemohlo ovlivnit skutkovou podstatu správního deliktu, nelze vykládat jako nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost.

[18] Žalovaný uvádí, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný, jelikož se městský soud podrobně vyjádřil ke každé námitce stěžovatele, tak jak bylo popsáno výše.

[19] Na závěr žalovaný uvádí, že skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s právními závěry městského soudu, nelze vykládat jako nerovné postavení účastníků řízení před soudem.

[20] Žalovaný na základě výše uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Námítky nepřezkoumatelnosti

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami, Nejvyšší správní soud nejprve posoudí tuto námitku nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud není z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za nedůvodně nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44).

[22] K námitce stěžovatele, podle níž není zřejmé, z čeho soud dovodil, že tvrzení kontrolních pracovníků byla založena výlučně na rozhodnutí o povolení provozování VHP, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto své tvrzení městský soud řádně odůvodnil. V rozsudku k této námitce uvedl, že právě tímto rozhodnutím bylo stěžovateli povoleno provozovat VHP a byly mu uloženy podmínky pro jejich provozování. Toto vyplývá dle městského soudu rovněž z prvostupňového rozhodnutí, v němž bylo na rozhodnutí o povolení provozování VHP opakovaně poukazováno. Také stěžovatel na toto rozhodnutí opakovaně ve své argumentaci odkazoval, nutně s ním byl tedy seznámen.

[23] K námitce stěžovatele, že z odůvodnění rozsudku městského soudu není zřejmé, z čeho dovozuje, že není důvod pochybovat o tom, že pověření ke kontrole bylo kontrolním pracovníkům vydáno před zahájením kontroly, městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že pochybnosti nebyly odůvodněny spisovým materiálem a ani stěžovatel nepředložil žádný důkaz, jenž by důvodnou pochybnost zakládal.

[24] Stěžovatelem tvrzené chybějící vypořádání se s jeho námitkou, že by bylo nelogické provozovat nepovolené VHP a nevylepit na řádně povolené VHP platné známky, jež stěžovatel obdržel na základě platného rozhodnutí o povolení provozování VHP, taktéž není oprávněné. Městský soud tato tvrzení žalovaného neshledal důvodnými, jelikož nemají oporu v kontrolním protokolu a ani stěžovatel nepředložil žádné důkazy na jejich podporu.

[25] V řízení dle stěžovatele nebyla vypořádána také námitka, že ačkoli si je správní orgán vědom svých mnohých pochybení, tato vědomě a záměrně bagatelizuje a dává tak najevo nerovné postavení stěžovatele a správního orgánu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se městský soud vypořádal s jednotlivými pochybeními správního orgánu při posuzování, zda mělo to které pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí, a ačkoli přímo na námitku nerovnosti nereagoval, z odůvodnění je zřejmé, že práva a povinnosti obou stran poměřoval u každé námitky zvlášť.

[26] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se městský soud všemi námitkami stěžovatele zabýval, a rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

Námítky nesprávného právního posouzení

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že městský soud nesprávně právně posoudil jeho námitku, že protokol pořízený při provádění kontroly je nezákonný, jelikož neobsahuje označení dokladů a materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nedůvodnou a souhlasí s odůvodněním městského soudu, který dovedl, že toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost protokolu, který byl způsobilý být podkladem pro následující řízení. Jediným podkladem protokolu bylo totiž rozhodnutí o povolení provozování VHP, jímž bylo stěžovateli povoleno provozovat specifikovaná VHP a byly mu stanoveny podmínky provozování těchto VHP. To lze dovést jednak z formulace otázek obsažených v protokolu jako např. „*V provozovně jsou provozovány výherní hrací přístroje, jejichž provoz byl povolen?*“ a také z řízení před správním orgánem v prvním stupni, kde bylo na toto rozhodnutí opakovaně odkazováno. Stěžovatel musel být s rozhodnutím o povolení jako žadatel nutně seznámen, což je ostatně dokázáno skutečností, že na ně ve své argumentaci rovněž odkazoval. Zdejší soud na základě spisového materiálu a okolností tohoto případu tedy dovozuje, že všem stranám muselo být zřejmé, z jakých podkladů správní orgán při sepisování protokolu vycházel a chybějící odkaz na tento dokument v protokolu nezakládá jeho nepoužitelnost.

[28] Stěžovatel dále namítá nesprávné právní posouzení povinnosti kontrolních pracovníků oznámit zahájení kontroly kontrolované osobě. Skutečnost, že bylo jednáno pouze s paní D. Č., jež je v právním vztahu s provozovatelem herny, a nikoli se stěžovatelem, městský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil jako chybu, která nemá za následek nezákonnost provedení kontroly. Jak již zdejší soud judikoval např. v rozsudku ze dne 21. 10. 2010, č. j. 9 As 46/2010 – 97, nebo v rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 – 51, povinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly, a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu. Ze žádného ustanovení zákona o státní kontrole však nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. S tímto závěrem byl ostatně stěžovatel ochoten souhlasit. V rozsudku ze dne 10. 10. 2005, č. j. 4 As 6/2004 – 100, Nejvyšší správní soud judikoval, že k provedení kontroly bez přítomnosti kontrolované osoby a jejímu dodatečnému oznámení by mělo docházet zcela výjimečně. Taková výjimka by se mohla vztahovat i na tento případ, kdy se kontrolovaná osoba v provozovně nezdržovala a nevykonávala sama dohled nad provozováním VHP a snaha za každou cenu zajistit její přítomnost na místě kontroly by mohla způsobit zmaření jejího účelu. Co se týká skutečnosti, že kontrolní pracovníci zahájení kontroly oznámili pouze osobě, která byla přítomná v provozovně, ale nebyla v právním vztahu s provozovatelem VHP, Nejvyšší správní soud uvádí, že kontrolovaná osoba, která provozování VHP přenechá osobě jiné, jejíž zaměstnanci fakticky na provoz VHP dohlížejí, a o této skutečnosti nemohou mít důvodné pochybnosti ani kontrolní pracovníci, se nemůže dovolávat neoznámení zahájení kontroly. Je totiž věcí kontrolované osoby zajistit si informovanost o provozu VHP skrze osoby za tento provoz odpovědné, ať už na základě právního nebo faktického vztahu, a zabezpečit tak výkon svých práv. Kontrolní pracovníci nemají ani povinnost zjišťovat kontaktní údaje kontrolované osoby a

zajišťovat její přítomnost, ale mohou jednat s osobou, u níž je důvodné mít za to, že je za provoz VHP fakticky odpovědná. Pokud by tomu tak nebylo a předmětné jednání kontrolních pracovníků by zakládalo nezákonnost výsledku kontroly a následného řízení, mohlo by docházet k situacím, kdy provozovatelé, kteří provozují VHP v provozovně jiného subjektu a sami se tam nezdržují, by se mohli odvolávat na to, že nebylo jednáno přímo s nimi, a tímto mařit účel kontroly, kterým je zjištění skutečného stavu věci. V daném případě kontrolní pracovníci důvodně předpokládali, že paní Č. dlouhodobě v zařízení pracuje a dohlíží na provoz VHP. Ze spisu totiž vyplývá, že si kontrolní pracovníci paní Č. pamatovali z místního šetření provedeného v dané provozovně v roce 2008, čemuž paní Č. přisvědčila, a také to, že na výzvu předložila požadované doklady týkající se stěžovatelem provozovaných VHP. Kontrolní pracovníci tedy byli oprávněni jednat s touto osobou a nebyli povinni kontaktovat provozovatele. Riziko, že kontrolovaná osoba nebude přítomna provádění kontroly v tomto případě, nese samotná kontrolovaná osoba.

[29] K povinnosti kontrolních pracovníků prokázat se pověřením k provádění kontroly se Nejvyšší správní soud již vyslovil ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2006, č. j. 10 Ca 127/2005 - 41, v němž judikoval, že opomenutí kontrolního orgánu předložit služební průkaz či pověření k provedení kontroly dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole nemění nic na skutečnosti, že taková kontrola byla platně zahájena, pokud kontrolovaná osoba předložení průkazu či pověření nepožaduje, neboť nemá žádné pochybnosti o tom, že skutečně jde o pracovníky kontrolního orgánu oprávněné k provedení kontroly. V posuzovaném případě, jak bylo dovozeno výše, jednala za osobu kontrolovanou paní D. Č., která neprojevila žádné pochybnosti o tom, že se jedná o osoby oprávněné provádět kontrolu. Pověření tedy nebylo nutné předkládat. Taktéž zdejší soud souhlasí se závěrem městského soudu, že nebyl předložen žádný důkaz, který by zpochybňoval tvrzení, že pověření byla vydána kontrolním pracovníkům před provedením kontroly. Tato námitka stěžovatele je tedy rovněž nedůvodná.

[30] Stěžovatel dále namítal, že nebyl jako kontrolovaná osoba řádně seznámen s protokolem a nestvrdil jej svým podpisem, naopak s ním byla seznámena osoba odlišná od osoby kontrolované a ta jej také podepsala. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu uvádí, že kontrolní pracovníci pochybili, když takto jednali, jelikož, pokud kontrolovaná osoba nebyla přítomná provádění kontroly, uplatnění jejích práv závisí na seznámení se s protokolem. Nicméně takový postup v tomto konkrétním případě nezaložil nezákonnost rozhodnutí správního orgánu ani rozsudku městského soudu. Z okolností případu totiž vyplývá, že stěžovatel byl po provedení kontroly s jejím výsledkem a obsahem protokolu seznámen, jelikož ve stanovené lhůtě podal proti němu námitky.

[31] Nejvyšší správní soud taktéž nesouhlasí s námitkou stěžovatele, podle níž povinnost dle ustanovení § 17 zákona o loteriích neukládá, aby osoba uvedená v žádosti o provozování VHP a v povolení vydaném na jejím základě, označená jako osoba odpovědná za zákaz hry osobám mladším osmnácti let, byla po celou dobu provozu totožná s osobou vykonávající tento dohled. Zdejší soud k tomuto uvádí, že zákon o loteriích stanoví, že povolení k provozování VHP dle § 19 obsahuje podmínky takového provozování a provozovatel je povinen jednat v souladu s nimi, což vyplývá m. j. z § 47 téhož zákona, jenž umožňuje orgánu vykonávajícímu státní dozor kdykoliv se přesvědčit, zda loterie

nebo jiné podobné hry jsou provozovány za podmínek určených v povolení, a uložit za jejich porušení pokutu dle § 48 odst. 1 písm. a). Pokud by tento dohled nad zákazem hry osobám mladším osmnácti let mohl být vykonáván jinou osobou, než jaká je uvedena v povolení o provozování VHP, postačila by povinnost dohledu stanovená obecně. Zákonnodárce nicméně zjevně přikládá zákaz hry osobám mladším osmnácti let zvláštní váhu a vyjadřuje ji také tím, že vyžaduje, aby osoby za dodržování tohoto zákazu odpovědné byly výslovně označeny v povolení o provozování VHP a aby byly po celou dobu provozu přítomné. Pokud provozovatel chce, aby tento dozor vykonávala osoba jiná, má možnost požádat o zapsání takové osoby do povolení. Stěžovatel tedy nezajistil splnění podmínek uložených mu povolením provozování VHP a pokuta mu byla uložena v souladu se zákonem.

[32] Ani námitky stěžovatele rozporující skutková zjištění nejsou důvodné. Stěžovatel nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval, že v době provádění kontroly byly v provozovně pouze řádně povolené automaty s vylepenými platnými známky. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by způsob provedení kontroly vylučoval řádné zjištění skutkového stavu.

[33] V poslední námitce stěžovatel poukazoval na skutečnost, že v řízení před městským soudem nebyla dodržena rovnost stran, když městský soud sice uznal, že správní orgán pochybil, nicméně zatímco tato pochybení nezaložila nezákonnost rozhodnutí, správní orgán naopak každé pochybení stěžovatele sankcionoval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že skutečnost, že pochybení správního orgánu při provádění kontroly jsou po řádném posouzení kvalifikována jako pochybení, která ve svém důsledku nezabránila kontrolované osobě v uplatnění jejich práv a nezaložila nezákonnost rozhodnutí, tak jak tomu je v tomto případě, nelze poměřovat s prokázanými závažnými porušeními příslušných právních předpisů na straně stěžovatele, a jejich odlišné posouzení vnímat jako nerovnost. Jak zdejší soud již judikoval svým rozšířeným senátem např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 sb. NSS, na který poukazoval ve svém vyjádření rovněž žalovaný, „...*vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To znamená, že musí existovat alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv na přezkoumávané rozhodnutí.*“ Vady namítané stěžovatelem v tomto ohledu Nejvyšší správní soud neshledává relevantními. Ani tuto námitku tedy zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující obvyklou administrativní činnost nevznikly, proto mu zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu